

Jip Bartels zou de beste van Europa worden

Jip Bartels geflankeerd door Jan Olde Riekerink (links) en Danny Blind.

**Al begreep ik
dat dit een
stuk vervelender
voor hem was
dan voor mij.**

Janneke: De allereerste keer dat ik Jip Bartels zag, was bij de finale van de eerste *Future Cup*, een internationaal toernooi voor B-jeugd op De Toekomst. Hij liep op krukken. ‘Een gescheurde kruisband,’ legde zijn moeder uit. Op het veld stonden jongens die we inmiddels weleens gezien hebben in het eerste van Ajax: Davy Klaassen, Mitchell Dijks, Lesley de Sa, Fabian Sporkslede, Stefano Denswil en Ouasim Bouy, helaas bij Ajax vertrokken voordat hij zijn officiële debuut maakte. Natuurlijk wonnen deze jongens het toernooi. Natuurlijk wonnen zij van Barcelona, Bayern München, AC Milan en volgens mij ook Anderlecht. ‘Een goede lichting,’ vertelde de toenmalige trainer Robin Pronk. Dat was in mijn ogen een understatement. Voor *Het Parool* schreef ik een stuk met als titel: ‘Een beetje verliefd op de B1.’

Over Jip schreef ik: ‘Jip Bartels is een van de grote talenten van de B1. Hij scheurde twee maanden geleden zijn kruisband op een training. Na de winterstop hoopt hij weer te kunnen spelen, maar dat lijkt nog jaren hier vandaan.’

Jip maakte op de tribune evenveel indruk als sommige van zijn teamgenoten op het veld. Hij was vriendelijk en welbespraakt en ik werd nieuwsgierig naar hem als spits. Volgens velen op De Toekomst was Jip de talentvolste spits in de Ajaxopleiding sinds jaren. En ik had inmiddels veel talentvolle spelers gezien op De Toekomst; Bouy, Blind, Denswil, Van Rhijn, maar nog nooit een goede spits. Het talent Geoffrey Castillion was in die tijd namelijk ook geblesseerd. Spitsen zijn erg gevoelig.

Ik keek het jaar daarop uit naar Jip maar ik zag hem niet spelen. Later bleek dat hij maar een paar weken fit was geweest, nog niet eens fit genoeg voor hele wedstrijden, toen hij weer zijn linkerkruisband afscheurde. Voor de tweede keer. Daar baalde ik van. Al begreep ik dat dit een stuk vervelender voor hem was dan voor mij. Pas vorig jaar, bij Jong Ajax, zag ik hem eindelijk. Net terug van zijn tweede kruisbandblessure. Samen met zijn moeder, Anette Mol, zag ik Jip invallen. ‘Nog niet helemaal fit,’ zei ze toen Jip een bal niet goed aannam. Maar ik kreeg veel vertrouwen in het seizoen.

Eind september fietste ik naar huis en zag een jongen op krukken lopen. Iets te lang staarde ik hem na, ik kon niet geloven dat hij het was: Jip, weer op krukken. Maar hij was het. Hij had voor de derde keer binnen drie jaar zijn kruisband afgescheurd, dit keer van zijn rechterknie, tijdens een oefenwedstrijd met FC Utrecht, de club waar hij nu onder contract staat. Hij zei: ‘Ik kan het nog niet bevatten.’ Hij studeert bestuurs- en organisatie-wetenschappen aan de VU, maar hij droomt voorlopig nog niet van een bestuursloopbaan: ‘Ik wil er nog niet aan denken wat ik nu ga doen mijn leven. Ik hoop nog steeds dat ik profvoetballer kan worden.’

Niet zo vreemd voor een veelbelovend talent van negentien jaar oud om vooralsnog aan die droom vast te houden. Maar hoe goed Jip nou precies was in de jeugd, kan ik niet beoordelen. Een rondgang langs Jip, zijn moeder, en oud-teamgenoten Stefano Denswil, Lesley de Sa, Fabian Sporkslede en Ouasim Bouy, om het talent in de jeugdspeler alsnog te ontdekken.

Jip: Mijn eerste voetbalherinnering is van het EK'96. Ik was drie. We zaten twaalf uur in de auto naar ons vakantieadres en mijn moeder zat in de stress want zij wilde de kwartfinale van het Nederlands elftal zien. We kwamen aan, we hebben de auto geparkeerd, alles erin laten zitten, zijn naar het huisje gehold en hebben de televisie aangezet om voetbal te kijken. En ik denk dat het daar is begonnen. Dat ik dacht: dat is blijkbaar iets speciaals ofzo. Dat wil ik ook wel.

Ik ging voetballen bij Kampong. Niemand had mij de regels uitgelegd. Ik wist niet dat je na de rust van kant wisselt dus na de aftrap schoot ik in mijn eigen goal. En dat deed ik daarna rustig nog een keertje. Ze vroegen toen aan mijn moeder of ik niet helemaal goed was en mijn moeder zei: 'Hij is een beetje overenthousiast, misschien moeten jullie hem de spelregels uitleggen.'

Dat hebben ze gedaan. Dat hielp.

Ik speelde al snel een jaar hoger. Op filmpjes van vroeger zie je dat het toen al klopte wat ik deed. Dat ik al met twee benen bezig ben, dat ik de snelste ben, dat ik makkelijk beweeg. Maar dat is achteraf. Dat ik goed was, zagen mijn ouders ook wel, maar hoe goed daar hadden ze geen verstand van. Het werd duidelijk dat ik beter was dan de rest toen ik op mijn achtste gescout werd door Feyenoord. Mijn vader kwam in de rust van een wedstrijd naar me toe. Hij zei: 'Jip, per doelpunt dat je maakt krijg je tien gulden van me. Waarom leg ik straks wel uit.'

Tien gulden voor een jongetje van acht is walhalla, wat je met tien gulden kan doen daar word je niet goed van dus ik schopte er een paar in. Na de wedstrijd wilde ik het geld innen maar mijn vader zei: 'Eerst iets belangrijkers: je bent gescout door Feyenoord.'

En ik keek hem aan met van die ogen van: 'Wat is scouten? En wat is Feyenoord?' Ik had geen flauw idee. En mijn vader zei: 'Dat is een voetbalclub.'

'Maar ik voetbal toch al bij een club?'

'Dit is een hele goede, Jip.'

Ik was nog te jong om toegelaten te worden tot de academie. Ik moest twee keer per week naar Rotterdam om daar mee te trainen met de F1 van Feyenoord, samen met Karim Rekik en Anass Achahbar en zeventien anderen. We speelden onderling wedstrijdje en ik wist niets van posities. Dan moest ik linksbuiten staan of 'centraal achterin'. Ik keek maar waar iedereen ging

'Wat is scouten?'

En wat is Feyenoord?'

'Trainer, wat is knijpen?'

staan en waar een plekje over was daar ging ik dan heen. Ik deed maar wat.

Voor de evaluatie moesten we naar zo'n wegrestaurant komen. Ik dacht dat ik het niet gehaald had. Ik dacht dat ik het niet goed deed. Dan kwam ik de kleedkamer binnen met mijn veters nog helemaal vast van de vorige wedstrijd en het gras er nog aan en dan zei de trainer: 'Dat kan niet Jip.' En dan zag ik dat de anderen hun schoenen allemaal netjes gepoetst hadden.

In dat wegrestaurant zaten we tegenover drie Feyenoordmensen met allemaal beoordelingsformulieren. Ik zat te trillen op de stoel. Ik heb helemaal niet geluisterd. Maar het eindoordeel was dat ik door mocht. Er waren er maar drie door van die twintig. Rekik, Achahbar en ik.

Toen kwam voor mij de druk. Ik mocht drie wedstrijden meespelen met Feyenoord F1. Het echte Feyenoord. De eerste wedstrijd was op een dinsdagavond. Het regende, het was koud, mijn moeder stond aan de kant met een grote capuchon over haar hoofd. Ik stond linksbuiten en had een echt Feyenoordtenuue aan. Ik keek naar mijn tenuetje en ik dacht: 'Dat mag niet vies worden. Zo'n mooi tenuetje.'

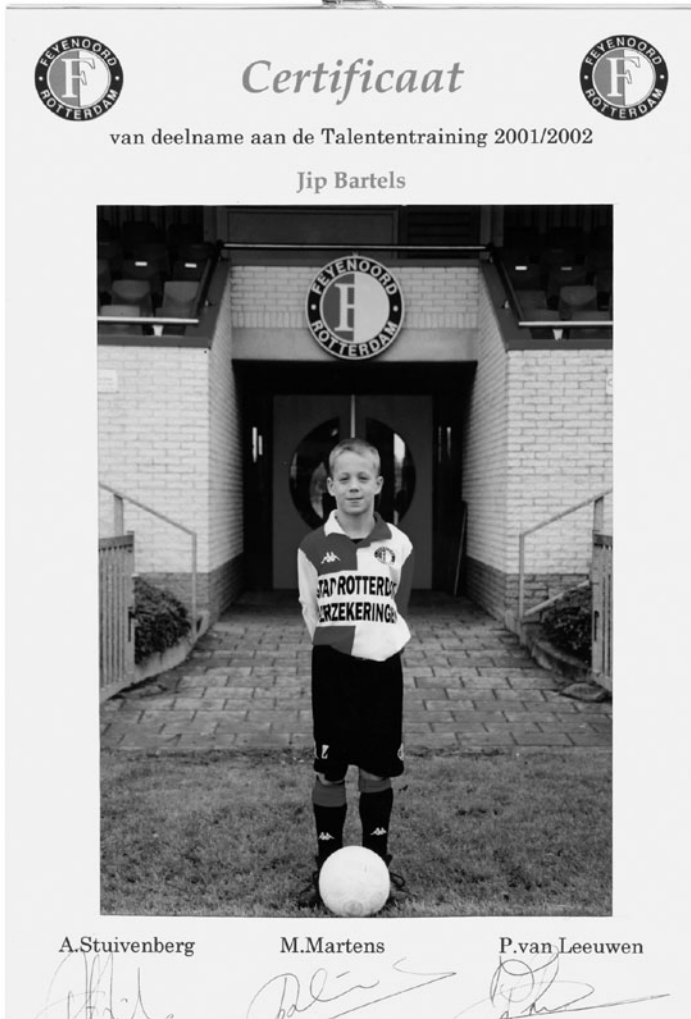
Op een avond zei mijn moeder: 'Feyenoord heeft gebeld. Eerst douchen en dan vertel ik het je.' Dus ik onder de douche, juichen, springen en doen. Mijn moeder was haar tanden aan het poetsen en via de spiegel zag ik opeens dat ze niet vrolijk keek. Toen dacht ik: 'Shit, ik heb het niet gehaald.'

Moeder: Dat heeft er bij hem ingehakt. Ik zie ons nog zitten op de bank naast elkaar. Ze zeiden dat Jip niet coachbaar was. Maar er werd daar natuurlijk met allerlei begrippen gesmeten en Jip wist gewoonweg niet wat die betekenden. Ik ook niet. 'Knijpen' enzo. Dan moet je wel van goede huize komen om als jochie van acht naar zo'n schreeuwende trainer toe te lopen en te vragen: 'Trainer, wat is knijpen?' Dus Jip liep dan maar gewoon verder op het veld.

Moeder: Hij had net gehoord dat zijn verhaal bij Feyenoord niet doorging en meteen de volgende dag speelde hij met Kampong weer een wedstrijd. Ik zag het gebeuren en ik dacht: oh ja...

Jip: Onze keeper kon niet uittrappen. Zijn vader was scheidsrechter en die liet hem helemaal naar de middenlijn lopen. Dan was het goal dus leeg en omdat hij niet kon uittrappen onderschepte de tegenstander de bal en dat werd regelmatig een tegendoelpunt. Ik werd vaak boos en zei dan dat hij gewoon in zijn goal moest blijven staan. Op een gegeven moment hadden we een corner tegen, de bal was al weggewerkt maar ik bleef hangen en ik schop onze eigen keeper heel hard tegen zijn benen.

Moeder: Jip is geen gemene jongen maar was toen nog vrij impulsief.

Jip: Ik deelde wel eens een tik uit, mijn moeder heeft vaak voor me moeten praten op de basisschool. Ik moest toen ‘stoptrainingen’ doen. Dan moest ik bijvoorbeeld in de gang rondjes rennen. De ene deur in en de andere weer uit, door de woonkamer en terug. Dan zei mijn moeder: stop. En dan moest ik tien seconden stil blijven staan. Dat was retemoeilijk voor me, maar ik deed het wel.

Moeder: Ik heb hem toen geen straf gegeven, ik kon het ook wel plaatsen, het was een incident en de trainer had hem al aangepakt. Niet voetballen was voor Jip echt een zware straf.

Jip: Ik werd voor een halve wedstrijd geschorst. Je moet wel wat gedaan hebben als je als jochie van negen geschorst wordt. We stonden die wedstrijd met 4-0 achter en ik stond te trappelen

Jip deed het hartstikke goed, de een na de ander vloog erin.

om het veld in te komen. In het veld maakte ik vier doelpunten. Het werd vier-vier. Ik wilde ze even laten zien dat ze me niet op de bank moesten zetten. Ik begreep dat het niet kon wat ik had gedaan, maar heel simpel: ik wilde voetballen.

Moeder: Daarna ging het goed met hem en al snel kwam FC Utrecht. Dat heeft hem goed gedaan.

Jip: Daar beginnen ze met de D'tjes dus ik was ook daar te jong om toegelaten te worden. Ik mocht 1 keer in de twee weken op dinsdagavond meedoen met o.a. Zakaria Labyad. Ik weet nog dat ik voor het eerst aankwam met mijn Feyenoordkettinkje om en mijn Feyenoordonderbroek aan. Ik had geen idee van rivaliteit. Bij Kampong kon het toch ook? Maar hupsakee, het kettinkje werd doorgeknipt door de leiding en de onderbroek in de prullenbak gegooid met de woorden: 'Dit doen we niet meer.'

Bij Kampong stond ik in de spits en bij Utrecht kwam ik uiteindelijk ook in de spits. Ik ben in de D2 begonnen bij Utrecht maar ik deed eigenlijk alles ook mee met de D1. De trainer was heel streng voor me. Achteraf bleek hij extra streng voor de beste jongens uit het team maar ik had dat helemaal niet door. Ik dacht dat ik het niet goed deed. We kregen toen rapporten van FC Utrecht, voor al je voetbalvaardigheden, en daar stonden alleen maar zesjes weet ik nog wel.

Moeder: Ik schrok wel van die slechte cijfers. Jip deed het hartstikke goed, de een na de ander vloog erin. Maar Henk Vonk, zijn trainer, vertelde alleen maar wat hij allemaal niet goed deed, dat was best wel een waslijst, en ik zat daarnaast en ik zag mijn kind steeds kleiner worden. Toen wij weer naar buiten liepen nam de trainer mij nog even apart en fluisterde in mijn oor: 'Mevrouw, maar u heeft wel een goudhaantje hoor.'

Jip: Het is zo'n enorme druk op die leeftijd, die beoordelingsgesprekken. Later praat je over contracten met een club maar toen was het echt nog: Mag ik door? Iedereen zat ermee, iedereen had het erover: Mag jij door? Mag jij door?

Moeder: Bedenk hoe een normale werknemer met een functioneringsgesprek omgaat. Als je dat op je twintigste voor het eerst hebt, dan ben je nog vrij jong. Maar dit zijn kinderen van acht, negen jaar die dingen te horen krijgen van mensen die goede bedoelingen hebben, maar geen grote pedagogen zijn.

Jip: In mijn tweede jaar in de D1 scoorde ik in de competitie in twintig wedstrijden zestig keer. Zo ging het ook op toernooien en in oefenwedstrijden. Ik heb dat seizoen geloof ik 120 keer gescoord ofzo. Maar nog steeds was de trainer kritisch. Nog steeds was dit of dat niet goed. En daar is denk ik ook begonnen dat ik erg kritisch werd op mezelf. Ik hield een schriftje bij over elke wedstrijd en gaf mezelf nooit hoger dan een zes.

Moeder: Jip speelde bij FC Utrecht maar ik had nog drie

kinderen die voetbalden en hockeyden bij Kampong en ik wilde mijn aandacht ook over hen verdelen. Maar als Jip thuis speelde bij FC Utrecht en ik stond op Kampong en de wind stond gunstig, dan hoorde ik wat er omgeroepen werd bij FC Utrecht. Dan kwam er een deuntje en dan hoorde ik: 'FC Utrecht heeft gescoord met nummer 9, wie anders, Jip Bartels.' Zo volgde ik het toch een beetje. Henk Vonk is op een gegeven moment naar de speaker gegaan en heeft gezegd: 'Als Jip scoort dan houd jij het zakelijk.' Dat was ook wel goed, Vonk heeft ervoor gezorgd dat Jip nooit naast zijn schoenen ging lopen.

Jip: Toen kregen PSV en Feyenoord interesse. Eerst wilde ik nog niet weg. Ik had het naar mijn zin maar het jaar erop wilde ik wel gaan. Ik leerde niks meer bij FC Utrecht, de trainingen waren slecht, ik zat als enige bij de KNVB-selectie. Naar PSV wilde ik sowieso niet. Dat was te ver. En bij PSV was de jeugdopleiding niet goed. Wie van de jeugdopleiding is doorgebroken in het eerste? Afellay was de enige gedurende dat seizoen. Er zijn twee clubs in Nederland die goed opleiden, dat zijn Feyenoord en Ajax.

Moeder: Tegen PSV hebben we meteen nee gezegd maar door zowel Feyenoord en Ajax hebben we ons uitgebreid laten informeren. Dat hebben we ook aan beide clubs verteld, dat is niet gebruikelijk maar wij wilden echt een goede beslissing maken. Wat mij niet beviel bij Feyenoord was dat hij dan ook in Rotterdam op school moest. Gaat er iets mis, dan heb je niet alleen de club die verandert maar dan moet je ook naar een andere school, weer nieuwe vriendjes maken. En bij Ajax was het super georganiseerd. Hij werd met een busje gehaald en thuisgebracht. Er was een goede huiswerkbegeleiding met leraren van allerlei pluimage.

Jip: Berry Sneijder belde ons op. Berry en zijn vrouw Sylvia hebben bij ons schoongemaakt vroeger. Een tante van Rodney en Wesley en Jeffrey was onze oppas. Dus we kenden elkaar. Die drie jongens kwamen weleens mee naar ons tijdens de vakantie als hun ouders bij ons kwamen schoonmaken, want ja, waar moesten ze anders heen? En ze hadden tegen Berry gezegd: "Jij kent die familie, kan jij eens polsen hoe ze er tegenover staan." Ik wilde dat dolgraag. Ik had een Feyenoordgevoel maar Ajax was walhalla. Ik kende Ajaxjongens via de KNVB. Ouasim Bouy bijvoorbeeld en Stefano Denswil. Ze wilden Fabian Sporkslede, een centrale verdediger van AZ ook halen en Fabian was de enige tegen wie ik niet had gescoord, ik vond hem echt goed. Dus toen ik hoorde dat ze Fabian wilden gaan halen dacht ik, als ze mij zo goed vinden als Fabian dan ben ik echt goed.

Fabian Sporkslede: Toen ik van AZ naar Ajax kwam en Jip van Utrecht, toen wisten we gewoon dat we in onze leeftijdscategorie een heel sterk team zouden krijgen. We zaten met acht jongens in

Een tante van Rodney en Wesley en Jeffrey was onze oppas.

het Nederlands elftal. Ik denk dat een goede zes, zeven jongens altijd wel gezien werden als heel erg talentvol en potentieel om het eerste te halen. We werden in het eerste seizoen ongeslagen kampioen.

Jip: Ik zei tegen Utrecht: ik ga weg. Niet omdat er iets mis is, maar ik wil de beste van de wereld worden, in ieder geval een van de beste, dat is mijn doel, en die kans is groter bij Ajax dan bij Utrecht.

Het trainingsniveau bij Ajax was extreem. Bij Utrecht was het een beetje aankloten. Bij Ajax deden we positieoefeningen, pass- en trapoefeningen, techniekoefeningen, partijtjes en elke keer stond ik tegenover de beste spelers van Nederland.

Fabian: Jip deed het fantastisch. Hij was een afmaker. Een doelpuntenmaker. Hij had maar 1 doel en dat was scoren. Hij was topscorer, aanvoerder van het Nederlands elftal. Misschien wel een van de beste spitsen van Europa.

Stefano Denswil: Hij had gewoon een neusje voor de goal, hij wist precies waar die bal ging vallen en dan tikte hij hem binnen. Jip heeft een goede conditie dus hij blijft rennen, voor ons best wel handig. Waar wij er doorheen zaten, hielp hij door de tegenstander onder druk te zetten en soms ook ballen te veroveren en erin te schieten.

Lesley de Sa: Jip is gretig, in de zestien moest je hem niet loslaten anders was het een goal. Hij was snel, sterk, tweebenig. Hij heeft in alle hoeken gescoord.

Jip: Ik ben toen een paar keer de beste speler van een toernooi geworden dat jaar. In Duitsland, nog voor het seizoen begon, hadden we een toernooi gewonnen en ik was daar topscorer geworden. Dat toernooi in Duitsland was een beetje een bevestiging voor mij dat ik meekon.

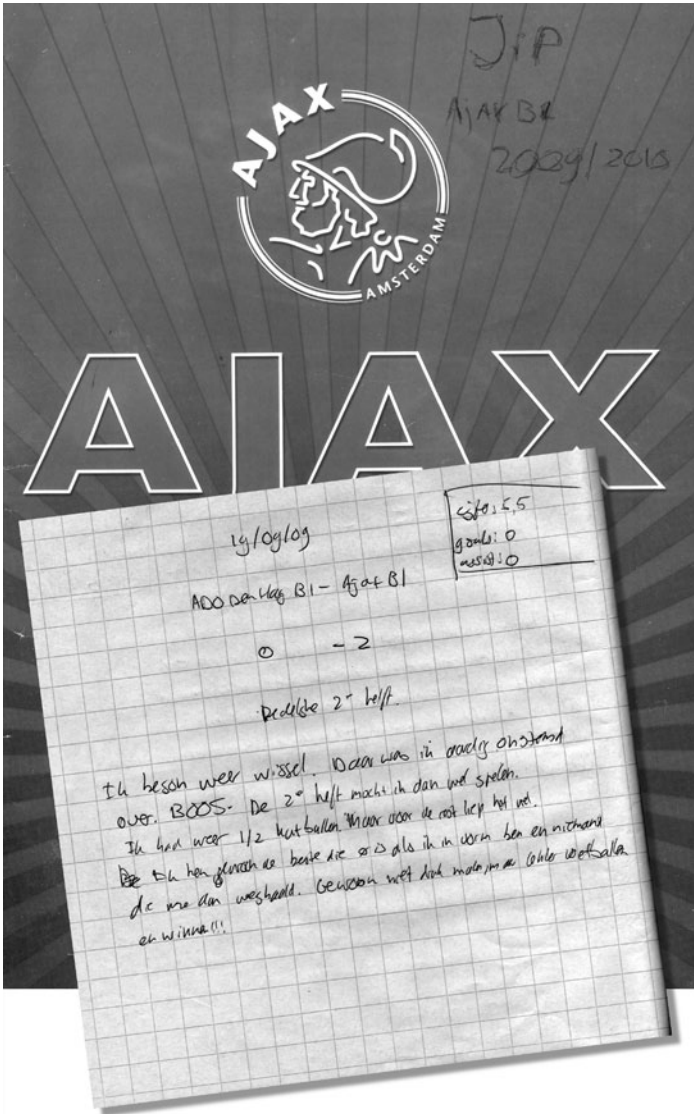
Ouassim Bouy: Ik kende Jip al voordat hij naar Ajax kwam. We speelden ook samen bij de KNVB onder veertien. Toen zag je al dat hij een supergroot talent was. Voor mij is hij de beste spits waarmee ik heb gespeeld.

Jip: Ouassim en ik begrepen elkaar goed.

Ouassim: Wij hadden die klik al heel snel. Bij onder veertien speelde hij in de spits en ik op 10. Dat liep als een raket. Nee, serieus. Het was bizar, als je normaal voor het eerst met iemand speelt dan moet je aan elkaar wennen maar bij ons ging alles blind.

Jip: Italië was het eerste echte grote toernooi. Real Madrid deed mee, Inter, Juventus, AC Milan die clubs. Bij Utrecht was Ajax de beste club waar ik ooit tegengespeeld had. Er ging een wereld voor me open. De halve finale speelden we tegen Real Madrid. Die wedstrijd speelde ik heel goed.

Ouassim: Ik weet het nog als de dag van gisteren. Het was de

'Ik begon weer wissel. Daar was ik aardig ontstemd over. BOOS. De 2e helft mocht ik dan wel spelen. Ik had weer 1/2 kutballen. Maar voor de rest liep het wel. Ik ben gewoon de beste die er is als ik in vorm ben en niemand die me dan weghaald. Gewoon niet druk maken maar lekker voetballen en winnen!!!'

halve finale en we kwamen met 2-0 achter. Ik kreeg de bal en ik zag Jip vertrekken en ik gaf hem mee in de diepte en hij kapt die verdediger heel mooi uit en schiet hem met links in de verre hoek. Een paar minuten voor tijd liep ik de ruimte in, volgens mij kreeg ik een steekbal en ik kom een op een voor de keeper en ik scoor en die goal wordt afgekeurd. Onterecht. Het was geen buitenspel.

Jip: Dus niet door naar de finale. Om de derde en vierde plek speelden we tegen Inter, ik scoorde en was wel goed maar ik had niet het idee dat ik heel bijzonder goed gespeeld had. Maar

De trainingen waren van een niveau, daar werd je bang van.

tijdens de prijsuitreiking werd opeens 'Jip Bartels' omgeroepen en ik dacht: Jip Bartels? Heb ik iets gedaan of is er iets gevonden ofzo? Maar ik was speler van het toernooi.

Dat jaar ging heel goed. Ik kwam ook bij het Nederlands elftal onder vijftien. Dat vond ik een hele eer. Er kwam ook interesse van Engelse clubs als Arsenal enzo. Die hadden mij in Terneuzen gezien. We speelden toen tegen België onder vijftien tegen onder anderen Mats Rits en Lukaku. Ik dacht dat Lukaku de teamleider was, die gozer was even groot als nu, maar even later stond hij opeens op het veld. We wonnen met 4-2. Ik had twee keer gescoord en twee assists gegeven. Ouasim had ook twee keer gescoord, die speelde ook een goede wedstrijd. Soms heb je dat. Dat alles klopt. Alsof je van tevoren weet wat er gaat gebeuren. In een wedstrijd heb je weleens momenten dat je bij het wegdraaien even moet gokken en ik gokte nu alles goed.

De volgende dag belde mijn moeder mij op school en zei: 'Arsenal heeft gebeld.' Ik heb vijf minuten stilgestaan van: Woh, dit is serieus. Als zo'n club interesse heeft dan kan ik profvoetballer worden. Als ik mijn best blijf doen dan komt het gewoon goed.

Later bleek dat Ouasim gebeld was door dezelfde clubs. Van die lichter, Stefano en zo, konden we allemaal ergens heen. Maar we gingen niet. We hadden een hele hechte groep met Ouasim, De Sa, Fabian, Stefano en ik. Davy kwam daar later ook bij, bij die ja... elitegroep kan je wel zeggen. En dat maakte dat we niet wegwilden. De trainingen waren van een niveau, daar werd je bang van. Al die partijtjes werden 3-3 of 1-1, het was echt op het scherp van de snede. Ik moest opboksen tegen Stefano die Lukaku in zijn broekzak had, terwijl Lukaku drie koppen groter was.

Ouasim: De lichter die wij hadden, wij waren echt goed. Op dat moment zag je het niet maar als je nu terugkijkt... Niemand die ons aankon.

Stefano: Vanaf de C1 werd al geroepen dat wij een supergoede lichter hadden. Fabian en Jip waren erbij gekomen en die waren echt van een meerwaarde. Fabian was een steunpilaar en Jip schoot ze erin.

Jip: We beseften dat we een speciale lichter waren, dat hoorden we steeds, we zaten allemaal bij het Nederlands elftal. De norm was altijd: er komen een of twee spelers bij het eerste. Van ons komen er zo vijf, zes bij het eerste. Iedereen had wel het gevoel, al werd het niet uitgesproken: wij zijn het paradepaardje van de opleiding.

Ouasim: Los van dat we goede spelers hadden, grote talenten, konden we het ook buiten het veld heel goed met elkaar vinden. Wij waren hecht en dat is altijd zo gebleven. Ik denk ook dat het

onze kracht was. We gingen echt voor elkaar door het vuur en we wisten van elkaar wat iedereen kwaliteiten waren.

Jip: In de B2 wonnen we de beker voor de B1. Dat was nog nooit gebeurd. We wonnen van Ajax B1, van AZ B1 met 3-0 en 4-2 met Adam Maher enzo die daar meededen, van Feyenoord B1 met Castaignos, De Vrij, Martins Indi, al die gasten die nu in het eerste spelen. We wonnen van PSV B1. Wij dachten toen, om in onze taal te spreken: dit is echt ziek wat wij hebben gedaan.

Lesley: We wonnen van jongens die een jaar ouder waren. Dan weet je wel: Wij zijn wel echt een goed team. We hadden veel kwaliteit en iedereen gunde elkaar alles. Dat is ook belangrijk. En we wisten precies wat iemand ging doen als hij die of die beweging maakte.

Ouasim: Ik wist bij Jip altijd waar hij liep en wanneer ik de bal had dan maakte ik een 1-2 met hem en dan kon ik bijvoorbeeld doorpenetreren naar het doel en scoren. Of als hij vrijloopt, dan weet ik al dat hij in de ruimte loopt en dan leg ik hem bijvoorbeeld over de verdediging heen, dan was Jip weg en dan scoorde hij.

Jip: We zaten ook allemaal weer in Oranje onder zestien. We hadden een toernooi in Parijs. Met Frankrijk, Italië, Uruguay. Daar hebben wij ons contract verdiend. Want Lesley was goed, Stefano, Fabian, Ouasim, Davy was goed en ik ook. Ik werd topscorer. De week daarna kwamen we bij Ajax binnen en hebben we gesprekken gevoerd met Jan Olde Riekerink en Danny Blind.

Fabian: We kregen met z'n zessen op dat moment een contract. Ik denk dat als je in je eentje bent dat je je dan toch een beetje ongemakkelijk voelt. Nu kon je je aan elkaar optrekken. De druk werd voor mijn gevoel een beetje verdeeld over ons allemaal.

Jip: We zaten nog in de B2 en het contract ging in vanaf de B1. Dan waren we officieel profvoetballer bij Ajax en gingen we geld verdienen. En voor een jongen van vijftien was dat veel geld ook. Dat gaat in stappen van 20.000, 30.000, 40.000 duizend per jaar, dat is gewoon bovenmodaal.

Moeder: In het begin was ik zo naïef dat ik dacht: dit willen wij niet. We hebben nog drie kinderen en dit geeft een scheefgroei want die andere kids gaan dit nooit verdienen.

Jip: Maar als ik nul euro had verdiend had ik het ook ondertekend. Dan voetbalde ik in ieder geval nog drie jaar bij Ajax. En dat wilde ik. De beste opleiding krijgen. Dat geld boeide me niet zo veel.

Moeder: Een aantal ouders verdiende minder dan hun zoon van zestien. Ik heb dat gesprek natuurlijk nooit gevoerd, je vraagt niet, verdient hij meer dan... Maar daardoor stegen jongens soms boven die ouders uit. Soms draaiden hele gezinnen om zo'n kind.

**Want Lesley was goed,
Stefano, Fabian,
Ouasim, Davy
was goed en ik ook.**

Ik ging doorvoetballen en -trainen, ook op vakantie.

Leuk die betrokkenheid maar die broertjes en zusjes hangen de hele tijd op zo'n sportvereniging of toernooi. Dat is een keer leuk, maar lang niet altijd. Dat heb ik nooit gewild. En Jip ook niet. Die zou zich schuldig voelen.

Voor sommige anderen in het team was het misschien wel moeilijk. De jongens zaten bij Oranje, zij niet. De jongens kregen een contract, zij niet. De jongens werden niet voorgetrokken maar met Sinterklaas kregen de contractspelers een chocola-deletter, dat hoorde er blijkbaar bij. Die werden dan uitgedeeld in de kleedkamer en de niet-contractspelers kregen niets. Daar werd dan helemaal niet over nagedacht bij Ajax.

Jip: We waren er zelf echt voorzichtig mee. Bij dat toernooi in Italië waren we naar San Siro geweest. Ouasim en ik hadden daar een AC Milanshirt gekocht met onze naam en rugnummer erop. Ik liet dat trots aan iedereen zien en Jur Ronner, toen hoofd studiebegeleiding, kwam naar me toe en zei: 'Jip, iedereen hier wil zo'n shirtje kopen maar die anderen hebben daar het geld niet voor. Jij komt uit een goed gezin, waar dit mogelijk is. Ben er heel blij mee voor jezelf, maar ga er niet mee te koop lopen want dan krijg je jaloezie en het is helemaal niet je intentie om arrogant te zijn, maar andere jongens ervaren dat wel zo.' Dat heeft me wel aan het denken gezet.

In de B1 ging mijn contract in en moest ik het waarmaken van mezelf. Ik ben die zomer daarvoor extreem hard geweest voor mezelf, ik heb eigenlijk geen zomervakantie gehad. Ik ging doorvoetballen en -trainen, ook op vakantie. Voetballen en joggen. Achteraf is dat dom geweest. Ik bedoelde het allemaal goed maar daardoor liep ik vast, ik blokkeerde, ik wilde te graag.

Ouasim: Als je iemand als voorbeeld moest nemen in de sport dan was het Jip. Hij at bijvoorbeeld appels met wat extra zout erbij, om te herstellen of om beter vocht vast te houden. Dan ben je veertien, vijftien jaar en dan doe je dat, dan zie je hoe hij voor zijn sport leeft. Dat maakte echt indruk op mij. Hij was ook altijd echt bezig in het krachthonk en aan het rekken na de training en buikspieren aan het doen, hij was een prof.

Jip: Ik hield nog steeds schriftjes bij in die tijd en je wordt er bijna depressief van als je het leest. Het was nooit goed.

Ouasim: Ik hield ook een schriftje bij. Evalueren wat er goed ging en wat niet. Jip was heel kritisch op zichzelf. In die zin zijn we een beetje hetzelfde, we streven echt naar perfectie.

Moeder: Met de moeder van Ouasim kon ik goed opschieten. En onze zonen hadden elkaar gevonden in het serieus omgaan met de sport. Ze vonden het ook prettig om een kamer met elkaar te delen, want ze hadden hetzelfde ritme, niet te veel keten en wel een beetje slapen.

Ouasim: Als iemand zei: 'Hé Jip goed gespeeld,' en hij was echt

goed, dan kon hij zeggen: 'Nee, ik had dit nog of dat nog beter kunnen doen.' Dat vond ik goed. Zo kun je ook stappen maken. Maar misschien was hij soms te extreem.

Jip: Ook op school wil ik er alles aan gedaan hebben. Ik doe alles of ik doe het niet. Het verschil tussen voetbal en school is dat je op school een SO krijgt over woordjes. Dan leer je de woordjes goed en je haalt een tien. Bij voetbal kun je niet zeggen: 'Ik moet drie doelpunten maken deze wedstrijd, dus als ik heel hard werk dan maak ik drie doelpunten.'

Fabian: In de B1 had Jip het even moeilijker, een dipje, ik denk dat dat normaal is.

Jip: Het begon op de training al bij het inlooprondeje. Als je inloopt dan zie je de oefeningen al klaargezet worden en dan denk je: 'Oh shit, dat gaat natuurlijk weer niet goed.' Of: 'Oh dan krijg ik dit of dat weer te horen.'

Ouasim: Ik denk dat hij op dat moment te veel nadacht. En als je te veel gaat nadenken dan voetbal je niet lekker. Dan speel je niet vrijuit. Ik denk dat hij zich op een gegeven moment wel realiseerde dat hij daarmee moest kappen. Dat heb ik ook tegen hem gezegd: 'Doe gewoon je ding, niet nadenken, je weet tot wat je in staat bent.' En ik zei ook: 'Zo'n spits als jij heb ik nog nooit meegemaakt.'

Jip: Ik ben op een gegeven moment abrupt met mijn schriftjes gestopt. Ik schreef op: 'Ik moet me niet druk maken over wat ik fout doe, ik moet gewoon lekker voetballen.' En vlak voor de winterstop heb ik mijn schriftje weggegooid, en het ging ook weer beter. Robin Pronk, mijn trainer toen, zei ook: 'Hehe, dit is de Jip die we kennen.'

Ouasim: Hij had het echt even moeilijk. Hij scoorde ook niet meer zo makkelijk als daarvoor. En heel toevallig, maar twee of drie maanden voor zijn blessure zag je hem weer schitteren. Alles lukte weer. Hij scoorde weer. Alles lukte weer. En toen gebeurde dat... toen had ik echt zoiets van nee, dat meen je niet.

*

Jip: Het was eind januari. Het was koud maar de zon scheen, echt zo'n lekkere trainingsdag. Het ging goed, we deden een positiespel. Ik probeerde een onmogelijke bal te geven die mislukte maar het interesseerde me niet, want ik durfde het weer te doen, ik was weer terug en er kon me niks meer overkomen. Dat dacht ik echt. Dus ik kaats een bal, ik draai weg, Stefano wil de bal tackelen maar ik tik de bal net voor hem weg, mijn voet stond vast, kunstgras, hij tackelt mijn knieholte. Ouasim hoorde hem krakken. Ik lag op de grond en het eerste wat ik dacht was: shit nu kan ik die slechte maanden niet goed maken.

'Ik moet me niet druk maken over wat ik fout doe, ik moet gewoon lekker voetballen.'

Die gasten wonen samen in Amsterdam en daar ben ik heel vaak.

Ouasim: Ik zie het nog steeds voor me. Ik liep achter hem en opeens hoor ik krak en hij schreeuwt het uit van de pijn. Ik wist dat het niet goed was omdat ik het echt had gehoord. Ik was er helemaal kapot van. Dat is het vreselijkste dat er met een voetballer kan gebeuren. Met name ook omdat Jip een hele goede vriend van mij is, was het extra slopend. Ik voelde echt met hem mee. Ik vond het, als je het zo mag zeggen, echt klote.

Jip: Ik heb nooit iets. Dat klinkt raar, maar ik ben geen Robben die dan last heeft van zijn lies, dan van zijn enkel, dan van zijn rug, dan van zijn knie of van zijn schaambeentjes. Dus ik dacht: 'Okay, een blessure, een tijd rust houden en dan komt het goed.' Maar toen werd me duidelijk dat een kruisbandblessure keihard bikkelen is negen maanden lang. Toen kwam de klap wel aan: Shit, dat is gewoon een jaar.

Aan het begin van de B1 had ik in mijn schriftje vier doelen voor mezelf opgeschreven. 1. Einde van het jaar: naar de A1. 2. Einde van het jaar: twintig doelpunten. 3. Met het Nederlands elftal onder 17 naar het EK. En 4: niet geblesseerd raken.

Ik zat in vijf vwo, heb mijn schoolwerk gedaan, heb gerevalideerd. Omdat ik zo lang geblesseerd was geweest begon ik daarna in de A2. Ik was net weer een maandje bezig en toen gebeurde het weer. Weer kunstgras, weer een tackle op dezelfde knie. Ik ben meteen van de training afgelopen. Ik stond echt perplex. Weer revalideren. Weer terugkomen. Ik zat in mijn eindexamenjaar. In die periode is mijn vader ook failliet gegaan. Die werd werkeloos. Mijn moeder moest weer werk gaan zoeken. We moesten verhuizen. Dat was veel.

Omdat ik in het weekend geen wedstrijden had kon ik tijdens het revalideren voor het eerst mee uit met vrienden. Ik leerde wat normale jongeren meemaken op die leeftijd. Ik had op mijn zeventiende, achttiende nog geen biertje op. Nu drink ik niet meer maar ik heb het wel even geprobeerd. Uitgaan, op vrouwenjacht, ik wist echt niet wat het was. Mijn laatste feestje daarvoor was een klassefeestje in de tweede. Dat zijn wel andere feestjes.

Toen is de vriendengroep ontstaan waar ik nu nog inzit. Die gasten wonen samen in Amsterdam en daar ben ik heel vaak. Dat is een heel hechte groep. Dat had ik niet zo gehad als ik mijn kruisbanden niet had gescheurd. Ik was liever profvoetballer geweest en ik had het uitgaan en alles er allemaal makkelijk voor kunnen laten maar het heeft me op sociaal gebied inzichten gegeven die ik anders niet had gehad.

Moeder: Zijn vrienden zijn geweldig. Ze zitten samen in een elftal bij Kampong en bij zijn tweede blessure, vlak voor de operatie hebben ze Jip naar een wedstrijd van hen gelokt. Bij het inspelen had het hele team een wit T-shirtje aan met in zwarte

letters erop: 'Sterkte Jip!'

Jip: Die jaren ben ik een veel completer persoon geworden. Van blanco naar volgeklad. Ik heb wat lessen geleerd. Ik waardeer veel meer. Vroeger waren wij heel rijk. En nu helemaal niet. Maar ben ik nu gelukkiger dan vroeger? Ja. Ik heb op het vwo dingen geleerd, in de liefde heb ik dingen geleerd. Ik heb geleerd wat echte vriendschap is. Hoe je terugkomt. Ik heb ook, mede doordat mijn vader failliet ging en we wat ouder werden, een veel hechtere band met mijn broertje en zusjes gekregen. En ik weet nu ook dat het niet normaal is dat je bij Ajax een contract hebt als spits, vwo doet, in een groot huis woont en een paar keer per jaar op vakantie gaat. Dat is niet normaal.

Moeder: Jip is echt van de spring-in-'t-veld die hij vroeger was naar een soort pater familias toegegroeid. Ook als je ziet hoe hij zich nu verhoudt tot zijn broer en zussen. Jip is degene die beheerst blijft, ook als zijn vader af en toe lastig en moeilijk doet. Heel knap hoe dat impulsieve mannetje van toen, ook echt situaties weet te de-escaleren. Maar hij is ook heel vrolijk en ik zie hem ook veel lol hebben met zijn vrienden.

Jip: Mijn jaar daarna was geslaagd als ik mee zou doen met de A1 en zou scoren. Ik had zo diep gezeten, met de blessures, met wat er thuis was gebeurd. Ik kon niet meer van mezelf vragen dan dat. Gelukkig mocht ik van Fred Grim aansluiten bij de A1. Bij de A2 ben je kansloos dan speel je tegen kuttegenstanders, dan kijkt niemand naar je om. Je speelt ook slecht want je medespelers zijn slecht. Dus ik moest bij de A1 komen, dat was ook mijn team met Ouasim, Lesley, Stefano, Davy, Fabian, en Mitchell Dijks, die was er nog bijgekomen van Volendam. Daar was ik hecht mee, die zullen het ook begrijpen als ik een paar keer slecht train. Dat voelde veilig. Ik had een goed gevoel. Het ging goed maar nog wel wisselend. Fred Grim verkoos Rowendy Schoop in de spits. Iedereen bij Ajax wilde Rowendy weg hebben, behalve Fred Grim. Dat was pech. Ik ben Grim nog steeds dankbaar dat ik bij de A1 mocht aansluiten maar ik was, en ben nog steeds beter dan Rowendy.

In een wedstrijd thuis tegen NAC mocht ik warmlopen. Ik kan je niet vertellen wat ik toen voelde aan vlinders in mijn buik. Het was mijn debuut in de A1 en ik was verliefd. Voor ieder ander was het gewoon zo'n regenachtige dag waarop Ajax A1 een slechte dag had tegen NAC A1. Voor mij was dat de mooiste dag van het jaar. Het was echt heel speciaal. Bij de eerste actie scoorde ik meteen. Fischer maakte een mooie solo, zoals zo vaak. Hij gaf hem voor en ik tikte hem erin. Die dag zou ik nog wel een paar keer over willen doen. Ik weet nog dat mijn moeder op de tribune tranen in haar ogen had.

Gelukkig mocht ik van Fred Grim aansluiten bij de A1.

**En toen belde
FC Utrecht,
op een vrijdag:
'We hebben je nodig.'**

Moeder: Nu weer als ik eraan terugdenk. Ik dacht: 'Okay jongen, daar ga je weer na al die tijd van ploeteren en zwoegen, en als je dan ook nog scoort: wow.' Dat was een ongelooflijk warm moment. Hij deed het toch maar even. En je had moeten meemaken hoe de andere spelers, ook op de bank, reageerden. Iedereen gunde het Jip.

Fabian: Dat was een fantastisch moment. Toen hij dat doelpunt maakte, toen was ik zo blij dat hij dat was. Ik had nog liever dat hij het was dan dat ik het was, om het zo maar even te zeggen.

Jip: Op de Copa Amsterdam speelde ik vaker en scoorde ik een paar keer. Dat was lekker. Maar het was niet duidelijk wat Ajax met mij wilde. Achteraf gezien had Jonk zijn twijfels bij me maar Bergkamp en Tonny Bruins Slot zagen nog wel wat in me. Jonk en Bergkamp zitten allebei in het Technisch Hart dus dat botste. Uiteindelijk kwamen ze met het voorstel om me te verhuren aan Almere City. Ik heb daar twee weken van de voorbereiding meegedaan maar ze waren het nog steeds niet met Ajax eens over het contract. En toen belde FC Utrecht, op een vrijdag: 'We hebben je nodig'. Jong Utrecht had geen spits dus ik zou zeker veel spelen. Het is om de hoek, ik kende er nog veel mensen. Ik heb er heel even over nagedacht en ik heb teruggebeld en gezegd: 'Wanneer kan ik komen?'

'Morgenochtend.'

Dus ik heb die zaterdagochtend met Jong Utrecht meegetraind. Ik had weken, maanden op Ajax gewacht. Ik wilde zo graag bij Ajax laten zien wat ik kon maar wilde duidelijkheid en spelen.

Ik deed mee aan mijn eerste voorbereiding in jaren. De trainingen gingen goed. Ik had het naar mijn zin, de oefenwedstrijden gingen goed. De eerste competitiewedstrijd speelden we tegen Jong Feyenoord. Bij Feyenoord speelde het halve eerste elftal met Kongolo, Ramsteijn, Achahbar, Cabral, Vilhena. Ik scoor altijd tegen Feyenoord dus toen ook. We verloren met 5-1 maar ik speelde een heel goede wedstrijd. Ik had zelf dat gevoel maar gelukkig zeiden anderen ook dat ik goed had gespeeld. Ik dacht: als dit het is, dan kan het alleen maar beter worden. Het zit er misschien nog in.

*

Jip: Een weekje later hadden we een oefenwedstrijd op een kunstgrasveld. Na drie minuten al staat mijn rechtervoet vast, ik draai in een duel en ik krijg weer een tik. Daar op zo'n kutveldje op een dinsdagavond tegen een kuttegenstander wist ik: nu is het klaar. Ik kan nog wel proberen om profvoetballer te worden, en ik ga dat misschien ook wel doen maar de kans is zo klein. Drie jaar geblesseerd zijn voor je twintigste... dan is het over. Die twee

jaar feesten, wat ik zag als een uitstapje naar het studentenleven, dat wordt mijn leven. Jip gaat studeren. Jip gaat werken. Terwijl ik al die jaren heb getraind, alles heb gedaan om profvoetballer te worden.

's Avonds werd ik door mijn moeder naar beneden geroepen. Toen waren al mijn vrienden langsgekomen. En mijn vriendinnetje. Dat betekende echt heel veel voor me. We spraken erover en maakten grappen: 'Jippie, jij gaat voortaan wel weer mee uit.'

En ze grapt dat er op mijn grafsteen zou komen te staan: 'Gestorven aan kruisbandletsel.'

En: 'Bij een vliegtuigongeluk zijn er vijftig doden maar 1 iemand heeft zijn kruisband gescheurd.'

Dat had ik wel nodig. Ik heb ze een shirt gegeven voor in hun huis waarop staat: 'Liever goede vrienden dan een goede kruisband.'

Ik probeer niet meer aan Ajax te denken. Al is dat natuurlijk het mooiste. Het mooiste en het lastigste. Door de topspitsen in het verleden wordt er zoveel verwacht. Ik heb die druk niet gehad, daarvoor zat ik nog net te ver van het eerste maar ik denk Castillion wel. Hij was fit, hij zat er dichtbij en werd vergeleken met Kluivert. Een spits bij Ajax, dat is bij elke topclub zo, moet scoren. Als je er niet twintig inlegt aan het einde van het seizoen dan heb je gefaald. En een jongen van achttien, negentien die kan dat nog niet, die is nog niet zo constant. Een buitenspeler kan een slechte wedstrijd hebben, die kan wat grilliger zijn. Maar een spits moet er staan. Een centrale verdediger moet er staan. Daarbij is het takenpakket bij Ajax veel breder dan bij andere clubs. Je moet alles kunnen. Pellè zou bij Ajax niet voldoen, hij is niet snel en heeft geen actie maar hij is wel een heel goed aanspeelpunt. Sigthorsson heeft wel bijna alles maar die is vaak geblesseerd. Ik heb veel dvd's gezien van Kluivert. Zo'n complete spits als Kluivert heb ik bijna nooit gezien. Ik dacht echt: wow. Hij was snel, een aanspeelpunt, had een goede techniek, hij kon koppen. Alleen penalty's... haha.

Wim Jonk was onze techniektrainer en hij zei: 'Je mag nooit blind schieten.' Wijndaldum mist bijvoorbeeld heel veel kansen omdat hij gewoon blind schiet. Overal moet een gedachte achter zitten. Probeer de hoek waarin je schiet te camoufleren en niet in 1 tempo te schieten maar begin rustig en versnel in 1 keer aan het einde want de keeper staat te wachten en opeens is het gebeurd. Als je ook nog de hoek hebt gecamoufleerd dan zit-ie erin.

Het kan ook niet anders dan dat ze heel gecharmeerd zijn van Finnbogason. Die heeft altijd de goede keuze voor de goal. Die schiet nooit blind. Een stiftje op het juiste moment over de keeper heen, het lukt niet altijd maar er zit een gedachte achter.

Het is de mooiste positie in een elftal en ik kan me niet voor-

**Zo'n complete spits
als Kluivert heb ik
bijna nooit gezien.**

**Dat had hij ook
kunnen zijn.
Zo kan het lopen.**

stellen dat ik geen spits was. Ik zie mezelf niet als rechtsback. Daar ben ik te doelgericht voor. Met alles. Ik wil dingen bereiken en niet dingen tegenhouden. Ajax. Nummer 9. Spits.

Je leert als speler altijd om braaf te luisteren wat een trainer zegt. Eerst luisterde ik wel maar begreep ik ze niet dus daarna luisterde ik extra braaf maar na een tijdje dacht ik: Dit is eigenlijk onzin.

Ik was niet de enige, je hoeft niet heel begaafd te zijn om door te hebben dat de trainer het fout heeft. Er kan natuurlijk ook een verschil in visie zijn maar soms is het ook wel een heel simpele manier van denken of redeneren. Als je er wat verder of logischer over nadenkt zou je misschien wel tot een ander inzicht komen.

Van de psychologie hebben de meeste trainers weinig kaas gegeten. Sommige spelers moet je bijvoorbeeld niet voor de groep aanpakken, die moet je even apart nemen. Andere spelers, zoals Stefano bijvoorbeeld, moet je juist wel voor de groep aanpakken, die worden daar scherp van. Er is in elk team een bepaalde hiërarchie en sommigen zijn daar gevoelig voor en als je die aanpakt gaan ze harder werken, en anderen krimpen juist ineen en worden bang om dingen fout te doen. Sommige spelers weten het zelf wel, die hoeft je niet uit te leggen dat ze een verkeerde bal hebben gegeven en waarom dat is. Davy Klaassen is daar een voorbeeld van.

Lesley: Ik ken Jip. Ik ken Jip heel goed. Hij is altijd positief. Hij zal altijd weer terugkomen om weer zijn pad op te gaan in de voetbalerij. Als hij het wil, komt hij terug.

Fabian: Dat hij door zijn blessures wat explosiviteit zou kwijt-raken, dat is bekend. Maar als je het aan iedereen vraagt die Jip kent, dan hoor je dat we allemaal de verwachting hebben dat het voor hem mogelijk is om terug te keren. Hoe moeilijk het ook zal zijn. Toen ik van die derde keer hoorde, toen brak mijn hart echt, ik heb hem ook een berichtje gestuurd. Ik respecteer het ook heel erg dat hij mij de felicitaties heeft gestuurd na mijn debuut. Dat had hij ook kunnen zijn. Zo kan het lopen. Maar Jip komt er wel. Al is het niet in de sport dan wel in het bedrijfsleven.

Moeder: Als het niet lukt, als het niet goedkomt dan is dit alles een geweldige ervaring geweest die wij hem als ouders nooit hadden kunnen bieden.

Jip: Bij FC Utrecht heb ik een contract voor een jaar. En als alles goed gaat ben ik in april weer terug. De clubs zullen niet voor mij in de rij staan met mijn verleden. Dus de kans is heel groot dat ik volgend jaar bij Buitenveldert speel met mijn vrienden. Maar ik vind het nog te moeilijk om zelf die knoop door te hakken. Ik ga nu goed studeren en revalideren en dan hoop ik dat het voetballen nog lukt... De tijd zal het uitwijzen. Misschien zal het altijd een mysterie blijven. Jip Bartels: Wat als.